Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1. November 1879. 29. Aargang.

Tale af Ældste John Morgan,

afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 17. August 1879.

Jeg vil, før jeg begynder min Tale, læse det 19de, 20de og 21de Vers af det 3die Kapitel i Apostlernes Gjerninger:

„Derfor fatter et andet Sind, og vender om, at Eders Synder maa være udslettede, paa det Vederkvægelsens Tider maa komme fra Herrens Aasyn, og han maa sende Eder den Eder forud forkyndte Jesum Kristum, hvilken det bør at indtage Himmelen, indtil alle Tings Gjenoprettelsestid, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Profeters Mund, fra de ældste Dage".

Idet jeg fremstiller mig for at tale til Forsamlingen, ønsker jeg, at de Helliges Bønner maa blive opsendte for mig, at saadanne Ting maa blive sagte og saadanne Principer bragte frem, som kunne være til vort fælles Gavn og Nytte og antageligt for Gud, vor himmelske Fader. Jeg har ofte tænkt paa, at vor Gudstjeneste her i Tabernaklet og den Maade, hvorpaa vor Prædiken bliver inspireret, maa være et stort Vidnesbyrd, ikke alene for de Sidste-Dages Hellige, men ogsaa for de Fremmede, som maatte besøge os. Ældsterne komme her til Forsamlingen aldeles uden nogen Forberedelse paa at blive opfordret til at tale til Folket. I Ugens Løb have de maaske været beskjæftigede ved deres forskjellige Haandteringer som Landmænd, Haandværkere af alle Slags, Kjøbmænd og i de forskjellige Livs-Beskjæftigelser, og naar de saa komme her til Forsamling, med Hovedet opfyldt af Forretningstanker fra den forbigangne Uge, blive de opfordrede til at staa frem for en Forsamling af en, to, tre, fem og ti Tusinde Mennesker, for at prædike det evige Livs Ord til dem. En Præst i den kristne Verden, vilde behøve en længere Tid til at studere, før han kunde være istand til at belære og opbygge en saa stor Forsamling; men det er ikke saaledes med os som et Folk. Ældsterne blive opfordrede til at staa frem uden et Øjebliks Varsel eller den mindste Tid til at forberede sig paa, hvad de have at sige eller

forvente at sige; og da jeg første Gang besøgte en af de Helliges Forsamlinger, forekom denne Fremgangsmaade mig besynderlig, og den synes uden Tvivl ogsaa besynderlig for mange af de Fremmede, som idag besøge os. Men vi stole paa vor Frelsers Løfter, skjøndt det er mange hundrede Aar siden han gav dem. Vi anse disse Løfter for at være gode endnu og i fuld Kraft, og vi tro, at i det Øjeblik, vi blive opfordrede til at forkynde det evige Livs Ord, han da vil give os Ord at tale; og vi skulle tale ved den Aands Inspiration, som leder og fører os ind i al Sandhed.

I de Skriftsteder, jeg har læst, er der, især i det 21de Vers, gjort Hentydninger til Jesus Kristus af Nazareth, som var fremstaaet i den Tidsalder, da disse Ord bleve talte; han fremstod paa en simpel og ydmyg Maade, fra den lille By Nazareth, og forkyndte visse Principer, Begreber og Lærdomme. Disse bleve ikke almindeligt yndede blandt Folket i den Del af Landet, i hvilken han prædikede. Han lærte Folket visse Lærdomme, som Hovedmassen af Menneskeslægten, der omgav ham, ikke antoge og ikke troede. Derimod anvendte de ethvert Middel, som stod i deres Magt, for at forhindre Udførelsen af Frelserens Plan og Frembringelsen af hans Principer samt Udbredelsen af de Begreber og Lærdomme, som Jesus og disse som omgave ham, forkyndte. Som Følge af denne Modstand, der varede temmeligt længe, blev denne Mand, Jesus af Nazareth, greben af Folket, Skriftkloge og Farisæer, Præster og Ypperstepræster, og korsfæstet; og de sagde ydermere: „Hans Blod komme over os og over vore Børn“, idet de ansaa det for at være bedre, at én Mand skulde dø, end at hele Folket skulde omkomme. De tænkte, at dersom de tillode denne Mand at gaa frem paa denne Maade, vilde hele Folket følge efter ham. Derfor maatte dette Kjætteri, Blændværk og forfærdelig store Vildfarelse, som var udsprungen, kvæles, og den eneste Maade hvorpaa dette kunde lade sig gjøre, var at ihjelslaa Kristus, hvem de ansaa for en Bedrager. Som Følge heraf korsfæstede de ham, uden Tvivl forventende, at hermed vilde det Værk, som han havde paabegyndt, være standset; at fra den Dag af, han blev korsfæstet, vilde hans Tilhængere falde bort, og at de Vildfarelser, han havde prædiket, ikke længere skulde høres paa Jordens Overflade. Til en vis Grad vare disse Anskuelser rigtige. Peter, som Profet, Seer og Aabenbarer, saa uden Tvivl Kirkens Tilstand i Fremtiden. Idet han forkyndte for dem, at de havde korsfæstet Kristus, Verdens Frelser, erindrede han dem om, at Himlene havde modtaget denne Mand; han kunde ikke længere forblive her i Kjødet; han var kommen herned og blev født paa Jorden; var døbt; den Hellig-Aand kom over ham i Skikkelse af en Due; han fuldførte sin Mission, blev korsfæstet, begravet og opstod af Graven og steg op til Himmelen. Selvfølgelig kunde hans Venner og Tilhængere fremkomme med det Spørgsmaal: Hvorlænge vil han forblive der? Vil han blive der i al Evighed? O nej, thi ved hans Opstandelse, da hans Discipler saa ham stige op mod Himmelen, stode to Engle ved deres Side, som sagde: „I galilæiske Mænd, hvi staa I og stirre op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himmelen, skal komme igjen saaledes, som I have set ham fare til Himmelen.“ Apostlerne havde det Løfte givet dem fra de hellige Engles Mund, at paa samme Maade, som de havde set ham opstige, altsaa i et Legeme af Kjød og Ben, paa samme Maade skulde han komme tilbage til

Jorden igjen. Peter underretter os derefter om hvorlænge han vil forblive borte fra Jorden, og siger os, at „det bør ham at indtage Himlene, indtil alle Tings Gjenoprettelsestid".

For at kunne gjenoprette Noget, er det klart, at der maa være Noget at gjenoprette, eller at Noget maa have været taget bort. Det vilde for Exempel være umuligt for en Mand at tilbagebringe Noget til mig, som jeg aldrig har været i Besiddelse af. Det vilde være umuligt at gjengive Jorden Noget, som denne aldrig havde besiddet. Det vilde være umuligt at gjengive Menneskeslægten Noget, som den aldrig havde ejet. For derfor at kunne foretage en Gjenoprettelse paa Jorden, maa der gjengives denne visse Ting, visse Principer, visse Lærdomme og visse Begreber, som engang har været tilstede paa Jordens Overflade. Jesu Kristi Apostler, Profeter, Sére og Aabenbarere i deres Dage, skuede i Fremtiden henad mod denne Tid. Esaias siger os, at den Tid skulde komme, da Jorden skulde sørge og forsmægte. Hvorfor? „Fordi de have overtraadt Lovene, forvendt Skikkene og gjort en evig Pagt til Intet."

Visse Principer bleve givne, da Jesus var paa Jorden, og bleve befordrede af ham og hans Disciper, og af dem, som troede paa Guddommeligheden af hans Mission. Fremragende blandt disse Principer, var Principet om ham selv. Han talte om, at han var kommen fra Faderen, og Peter siger, idet han i et af sine Epistler omtaler denne Gjenstand: „Som vel forud var bestemt, før Verdens Grundvold blev lagt". Gaa vi længere tilbage i Historien, saaledes som vi have den i den hellige Skrift, finde vi, at Gud talte til nogle af Profeterne i de ældste Tider om de samme Principer. Han sagde til Jeremias: „Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moderen, helligede jeg Dig; jeg beskikkede Dig som en Profet for Folkene". Hos Job finde vi igjen Tale om Jordens Organisation, idet der siges, at Guds Børn jublede af Glæde, da Jordens Hjørnesten blev lagt. Atter, en af de hellige Skribenter siger: „Og Støvet maa komme til Jorden igjen, som det var før, og Aanden maa komme til Gud igjen, som gav den". Jeg anser det for at være en naturlig Umulighed for os at vende tilbage til et Sted, hvor vi aldrig have været; det vil altsaa ogsaa være umuligt at vende tilbage til Gud, dersom vi aldrig have været i hans Nærhed.

I de Skriftsteder, jeg har anført, finde vi en Hentydning til den Forudtilværelse, vi have havt, i Lighed med den, Jesus omtalte om sig selv, da han var her paa Jorden. Kristus og hans Apostler fandt engang paa en Vej en Mand, som havde været blind fra sin Fødsel af. Disciplerne spurgte Jesus: „Mester, hvo have syndet? Denne eller hans Forældre, at han er blind født?" Dersom denne Mands Synder havde været Aarsagen til hans Blindhed, maatte han have begaaet disse før han blev født i Kjødet. Det er næppe fornuftigt at forudsætte, at en Mand vilde blive straffet paa denne Maade, i Forventningen om, at han vilde begaa en Synd. En saadan Ide er forbeholdt Menneskene i det nittende Aarhundrede; vi som et Folk vide nemlig, at Mennesker i Hundreder og Tusinder af Tilfælde ere blevne dømte og straffede, før de ere blevne beviste skyldige. En saadan Ide er ejheller udsprunget fra guddommelig Kilde. I disse Skriftsteder finder jeg altsaa Bevis for en Forudtilværelse af disse Aander, som bebo vore Tabernakler, disse, som

jeg ser for mig i Eftermiddag, saa vel som min egen. Jeg finder i alle Dele af Verden, som vi have nogen Kjendskab til, eller hvorsomhelst jeg er kommen i Berøring med Menneskenes Børn, at der er Noget hvad vi kalde Død, som kommer over dem; og jeg finder almindeligt tilstaaet — skjøndt Sadducærismen existerer i en stor Udstrækning i den kristne Verden idag — at naar vi nedlægge dette Legeme i Graven, denne udvortes Beklædning af Aanden, er der en Aand, som har beboet dette Legeme, som gaar et Sted hen; at naar den forlader denne Jord, existerer den som en Aand, eller har en Tilværelse udenfor dette Legeme af Kjød og Ben. Jeg finder ogsaa, at Menneskene i Almindelighed erkjende, at denne Aand har Intelligence, og jeg finder ydermere, at den store Masse af den kristne Verden tro, at denne Aand ikke alene har Intelligence, men at den ogsaa kan lide Smerter og nyde Glæde. Vi høre f. Expl. Folk tale om dem af deres Omgivelser, som have forladt dem. De have begravet Legemet af Kjød og Ben, hvilket vil hensmuldre i Graven, og dog føle de til at sige: Aanden er gaaet bag Sløret, og naar vi komme der, forvente vi at møde dem. Vi se ogsaa, at naar de saakaldte Jesu Kristi Efterfølgere tale om denne Gjenstand, lære de, at Aanden er gaaet til et Slags Fængsel for at straffes, eller ogsaa til et Glædens Sted for at fryde sig, eller med andre Ord, at Aanden, som er i os, er Noget, som kan føles, som kan tænke og som er modtagelig for Smerte og Glæde. Naar vi grundigt undersøge dette, finde vi, at den Aand, som bebor dette Legeme, den Aand, som bebor det menneskelige Legeme, er den intelligente Del af dette; — den er den Del, som modtager Lys og Kundskab; den er den Del, som blev skabt før Jordens Grundvold blev lagt, og som er kommen paa Jorden for at paatage sig et kjødeligt Tabernakel, og naar denne saa har forladt dette Legeme af Kjød og Ben, bibeholder den sin fulde Kundskab og oprindelige Egenskaber. En aldeles forkert Ide som har indsneget sig i Menneskeslægtens Tankeang, og som vi finde traditionelt indlagt i vore Børns Hjærter, er denne, at naar vi nedlægge dette Legeme af Kjød og Ben, nedlægge vi ogsaa dette Livs Svagheder og Ufuldkommenheder. Dersom Bibelen taler Sandhed, er dette ikke Tilfældet, thi Apostelen Peter underretter os om, at der bliver prædiket for disse Aander, som ere gaaede bag Sløret. Han siger: „Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de skulle dømmes i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." Det var nødvendigt at prædike for dem, for at de kunde blive istand til at leve efter Guds Aand; og vi finde i det foregaaende Kapitel, at Peter siger: „I hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, dem, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage." Jeg tænker ofte paa, at om vore Mænd i Israel vilde nogle faa Øjeblikke se tilbage og betragte dette, vilde det være til deres Gavn; at dersom de blot vilde forstaa, at de Skrøbeligheder og Sædvaner, vi her have vænnet os til, og de Ting, som ikke ere rette, at disse ville følge os til Aandeverdenen, hvor vi der ville have at omvende os fra dem, vilde de betænke dem før de hengave sig til mange af de Ting, de nu gjøre, idet de se, at de Skrøbeligheder og Ufuldkommenheder, vi her have hengivet os til, ville forblive evigt hos os, med mindre vi omvende os fra dem. Men Omvendelse her eller der er dog nødvendig at skulle gaa forud for Forfremmelse og Ophøjelse. Alle de

Tanker og Handlinger, som ere opkomne ved os her, de Grundsætninger vi nære og de Principer vi hylde, ere evige i deres Natur, og de ville forblive hos os gjennem Evighederne, enten for Godt eller Ondt. Der er visse Love og visse Systemer, som styre og lede hele denne store Plan. Disse Principer lærte vor Frelser, da han var paa Jorden. De bleve imidlertid ikke almindeligt hyldede, fordi de ikke vare i Samklang med de Tiders Ideer. De vise Mænd, Farisæerne og Sadducæerne sagde: „Disse Lærdomme strider mod hvad vi lære eller mod vore private Ideer, og dersom vi tillade for et Øjeblik dette at vedblive, da vil den Bygning, som vi have opført, blive styrtet i Gruset." Det er sandt, at de ikke kunde maale sig med Jesus i en Ordstrid, men istedet herfor benyttede de, i Mangel af Fornuftgrunde, en brutal Optræden og Fremgangsmaade; og jeg har altid sagt, at den Mand eller den Regjering, ligemeget hvem de ere og hvad de ere, som bruger Voldsmagt for at bevise sine Paastande, have altid Uret. Jeg siger, at de, der gjøre saa, ere altid selv vildfarne; de omgaa Bevisførelse; og den Regjering, som vil tvinge Menneskene i Henseende til Tro, politisk eller religiøs, en saadan Regjering eller et saadant Folk anser jeg for at mangle Argumenter til at kunne staa paa deres egne Fødder, og griber derfor til Voldsmidler for at gjennemføre deres Planer. I Kristi og hans Apostlers Dage forlode disse Mænd, som vare deres Modstandere, Argumentering og istedet derfor raabte: „Korsfæst, korsfæst ham!"

Vi finde andre Principer, lærte af vor Frelser, da han var her paa Jorden. Et af disse var Tro, hvilket var et meget vigtigt Princip i Frelsningsplanen. Et andet Princip var Omvendelse; og jeg har ofte tænkt, naar jeg har samtalet med Menneskene om disse Punkter, at en af Aarsagerne til den Uenighed og Forvirring, som findes mellem Menneskenes Børn, er fordi de ikke have foretaget sand Omvendelse. Det er sandt, at der er en Slags Omvendelse, som Millioner af Mennesker benytte — en Slags Omvendelse, som sukker og stønner og græder og hyler over alle de Synder, de have begaaet, og saa i Morgen gaa de og gjøre de samme Synder. Det er den Slags Omvendelse, Paulus omtaler, naar han siger: „Thi Bedrøvelse til Gud virker Omvendelse til Salighed, som ikke fortrydes, men Verdens Bedrøvelse virker Død." Der er en Slags Bedrøvelse, som vi ikke behøve at omvende os fra, nemlig som indeholdes i at afstaa fra Alt, som er ondt og fra Alt, som er uret og vederstyggeligt for Guds og de hellige Engles og alle gode Menneskers Aasyn.

Jesus lærte ogsaa Daabs-Principet, og jeg tvivler ikke om selv, at han forudsaa, at den Tid skulde komme, da Daabs-Principet, saaledes som han lærte det, skulde blive fordrejet og forandret. Paulus har ogsaa uden Tvivl forudset denne Tid, thi han siger: „Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden og henvende sig til Fabler." Vi finde mange Fabler i Verden idag angaaende Daabs-Principet. Den Daab, som Peter lærte, var langt forskjellig fra den Daab, som bliver lært i den kristne Verden idag. Han sagde: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe." Hvorfor? „Til Syndernes Forladelse." Daab bliver ikke idag lært med dette Maal for Øje, af dem som paastaa at have Kristi Evan-

gelium. De døbe af en Formsag og fordi de synes at det er en Samvittighedssag. Jeg finder, at den Daab, som Peter og Johannes lærte, havde Syndernes Forladelse til Hensigt, og andre meget vigtige Principer, fulgte denne Daab; derfor siger Peter udtrykkelig: „Og I skulle faa den Hellig-Aands Gave." Og af Frygt for at der skulde blive Nogle, som vilde fordreje og forandre dette Princip, fortæller han de Tusinder, som i Judæa lyttede til hans Tale, at „Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil." Løftet var til dem, som vare langt borte. Det har Intet at sige med Hensyn til Nationalitet, Slægt eller Race, og dersom Herren idag fordrer noget Menneske at adlyde Loven og holde hans Befalinger, ved at gaa i Daabens Vande, er denne Forjættelse ligesaa kraftig som paa Pintsefestens Dag, da den Hellig-Aand blev mægtigt udgydt over Apostlerne. Vi finde et Exempel paa denne Ordinance i Apostlernes Gjerninger. Apostlerne hørte i Jerusalem, at Samaria havde annammet Guds Ord, og at Filippus havde administreret Daabs-Ordinancen, efter at Folket havde omvendt sig — men ved Omvendelsen modtoge de ikke den Hellig-Aand. I vide, at Omvendelse i den kristne Verden idag bringer den Hellig-Aands Gave! Peter og Johannes gik ned til Samaria og bad, at de maatte modtage den Hellig-Aand; men gav Bønnen dem den? Nej. „Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Hellig-Aand." Haandspaalæggelse var en Ordinance, som var indført ved vor Herre og Mester og lært og prædiket af ham og hans Apostler. Men denne Ordinance er idag i den kristne Verden overflødig; den bliver ikke anset for nødvendig længere. Jeg tænker, at Menneskene i disse det nittende Aarhundredes oplyste Dage, med al deres Visdom i Mekanisme, Opdagelser og Opfindelser, ogsaa have udfundet en kortere Maade, hvorpaa de kunne udarbejde deres egen Salighed uden Herrens Hjælp, og følgelig have foretaget dem selv at borttage dette af Evangeliets Principer.

Vi finde, at en af de Velsignelser, som skulde være given til dem, som modtoge denne store og herlige Gave, skulde være Visdommens Gave. Dersom vi imidlertid vare satte til at bedømme vore Dages vise Mænd, vilde vi komme til den Slutning, at disse i Virkeligheden ikke besidde den; de kunne ikke være i Besiddelse af den, ellers vilde de ikke tage den Retning, mange af dem tage. Den skulde give dem Visdom; men I finde ikke Visdom i deres Midte, og ingen Tro paa Evangeliets Ordinancer. Hvad er f. Expl. Grunden til at denne Nation ikke vil gaa i Daabens Vande? Fordi de ikke have nogen Tro paa, at Gud vil tilgive dem deres Synder gjennem denne Ordinance. Hvad er Aarsagen til, at Sekterne idag forbigaa Ordinancen for Modtagelsen af den Hellig-Aands Gave? Fordi de ikke tro, at Gud vil holde sit Løfte; de have ingen Tro paa ham. Hvad er Aarsagen til, at de i Midten af den Nød og Elendighed, som foraarsages ved Sygdom, ikke administrere til de Syge ved Hænders Paalæggelse, saaledes som befalet? Fordi de ikke tro, at Gud vil holde sit Løfte. Følgelig bliver jeg ledt til den Tro, at der er en Mangel paa Visdom fra Folkets Side; de have ikke modtaget den Hellig-Aands Gave, som leder dem ind i al Sandhed. At den ikke gjør dette til denne og andre Nationers vise Mænd, fremgaar som en uimodsigelig Kjendsgjerning af de mange grove Fejl, de have gjort i deres politiske Foretagender og Penge-Affærer;

thi idag kan hele National-Gjælden blive opsagt til Udbetaling; imorgen kommer en anden Mand frem med sin Ide; iovermorgen kommer noget Andet ivejen, og saaledes blive de kastede frem og tilbage af ethvert financielt Lærdomsvejr; — følgelig bliver jeg fristet til at tro, at de ikke have modtaget denne Gave.

Jeg finder ogsaa, at denne Gave vil vise os de tilkommende Ting. Ganske vist, Folk tale om de Ting, som skulle komme. Vi hode nylig en Mand, som offentliggjorde en lille Bog om de store Pester og Ødelæggelser, som skulle komme. Ved hvilken Myndighed talte han? Hvad berettiger ham til at komme frem med disse Ideer, og hvor har han faaet dem fra? Faar han nogen Anerkjendelse for dem? Ja. Men talte Gud gjennem denne Mand? Efter de Udtalelser, Troesprinciper og Læresætninger at dømme, som denne Mand er fremkommet med, vil jeg tillade mig at sige nej. Atter, dersom vi ville gaa omkring blandt Jordens Nationer og spørge: „Have I saa vise Mænd iblandt Eder, at de kunne fortælle Eder de Begivenheder, som skulle komme?" vilde de sige: „Nej, den Slags Folk have vi ingen af. Vi tro ikke paa, at nogen Mand har denne Gave;" og jeg erindrer endnu det forbausede Ansigt en Herre viste mig, da jeg engang i en Samtale med ham om dette Princip, fortalte ham, at den Hellig-Aands Gave aabenbarede Menneskene de Ting, som skulde komme. Først syntes han meget behagelig berørt ved denne Efterretning. Han var Medlem af en Kirke, og levede i et kristent Samfund, i hvilket der var Tusinder af gode, kristne Mennesker. I Samtalens Løb spurgte jeg ham, hvad Følgerne vilde blive, dersom han troede saadanne Ting." „Ih, jeg tror virkelig, de vilde slaa mig ihjel. De vilde ikke lade mig leve her en Uge, dersom jeg begyndte paa at tro Saadant." „Hvad?" sagde jeg, „I Midten af disse kristne Samfund, med Bibelen i deres Hænder; med Bibel-Selskaber; med Evangeliets Forkyndere, som udraabe Frelse til Folket, og med den Kjendsgjerning for Øje, at Frelseren prædikede denne Lære; og saa ville de endda slaa Dem ihjel, fordi De følger hans Befalinger!" „Ja, jeg tror sandelig de vilde." — Efter den lille Indsigt jeg har i den kristne Verden, tror jeg næsten ogsaa, at de vilde gjøre det; følgelig bliver jeg nødsaget til at tro, at bemeldte Samfund mangler dette Princip; at de ikke har modtaget denne Gave. Johannes sagde: „Det var det sande Lys som oplyser hvert Menneske, som kom til Verden." Jeg forstaar, at ethvert Menneske paa Jordens Overflade er i Besiddelse af denne Lampe, men jeg spørger Eder som fornuftige Væsner, hvad Nytte en Lampe gjør, naar den ikke oplyser. Vilde en Mand have nogen Nytte af en Lampe i et mørkt Værelse, naar han ikke kunde faa den til at lyse? Nej, aldeles ikke; han kunde ligesaa vel være den foruden. Men Vanskeligheden ved Verden idag er, at om de end ere i Besiddelse af Lampen, er denne dog ikke tændt saaledes som den var hos den levende Guds Profeter og Profetinder i forrige Tider, og som Peter kunde sige: „Hvilken det bør at indtage Himmelen, indtil alle Tings Gjenoprettelsestid, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage." Det var ved Lyset af denne Lampe, at Peter kunde se de Begivenheder, som skulde finde Sted ved alle Tings Gjenoprettelsestid.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. November.

Retskaffenhed.

Vi have ofte advaret de Sidste-Dages Hellige, som forlade disse Lande for at gaa hjem til Bjergenes Dale, mod at efterlade ubetalt Gjæld her. Denne Gang tage vi Ordet for den Uskik, som hersker, at mange emigrerende Forældre opgive deres Børns Aldre lavere end de i Virkeligheden ere, i den Hensigt at lade dem passere for halv Pris. Vi kunne ikke andet end i højeste Grad misbillige en saadan Fremgangsmaade, og betragter den som et Bedrageri, der kan have de ubehageligste Følger og fremkalde alvorlige Optrin.

Vi ønske ikke alene at gjøre nogle Betragtninger over disse to omtalte Punkter, men tillige paavise den absolute Nødvendighed af en ærlig og oprigtig Fremgangsmaade under alle Omstændigheder. Vi ere ikke i mindste Maade tilbøjelige til at laane Øre til Undskyldninger for Afvigelser fra et veludviklet og velforstaaet Retfærdighedsprincip. Undskyldninger i denne Retning ere aldeles spildt Ulejlighed. Vi tale nu nærmest til de Sidste-Dages Hellige. En Mand kan blive haardt fristet til at afvige lidt fra Sandhedens og Ærlighedens rette Linie, med det for Øje, at opnaa Opfyldelsen af et eller andet fordelagtigt Ønske. En saadan Jesuit-Tanke skulde være langt borte fra enhver Helligs Hjærte. Det er et Middel til sine Ønskers Opfyldelse, som er enhver ædel Mand og Kvinde uværdig. Det bør være langt fra os, for et Øjeblik, at nære den foragtelige Tanke, at „Hensigten helliger Midlet". En saadan Anskuelse er et fordærveligt Bedrageri, og leder til Mørke, Vildfarelse og Elendighed.

En af de mest intetsigende, og vi tør sige fejge Undskyldninger, som kan fremføres for at gjøre Uret, er den enten indbildte eller virkelige Formodning for, at Andre ogsaa afviger lidt fra Ærligheden. Folk, der komme frem med en saa værdiløs Undskyldning for deres egne Handlinger, blotter derved en Svaghed og Mangel paa Fasthed, som de have den største Aarsag til at skamme dem ved. Den eneste Indvirkning, som en Persons slette Opførsel har paa en virkelig ærlig og retskaffen Mand, er at give ham et advarende Exempel, hvorved han kan vogte sig for at falde i den samme Snare. Ejheller vil en sand Hellig træde op som Urettens Forsvarer, ligemeget hvem det er, som har handlet forkert. Det er ikke Ret for ham at udkaste Beskyldninger mod den eller de Individer, som afvige fra den Vej, som os er vist ved Evangeliets Lys. Taushed er ved mange Lejligheder Guld. Men Uret skulde i ethvert Fald aldrig støttes.

I en Aabenbaring, given gjennem Joseph Smith, underrettes de Hellige om, at de ere „retfærdiggjorte ved Lov". Dersom dette altsaa er Tilfældet, er en Afvigelse fra Lovens Forskrifter en Afvigelse fra Retfærdigheden. Dette Resultat er logisk og uomtvisteligt. Hvad for en Lov er der hentydet til? Retfærdighedens Lov. Før vi skride til at gjøre Noget, bør vi altid give os selv Spørgsmaal om, hvorvidt det er retfærdigt. Dersom det strax viser sig at være uretfærdigt, behøve

vi ikke at fortsætte Undersøgelsen for at vide, om vi skulle gjøre den eller ikke. Dersom Sagen ikke i sig selv er uretfærdig, bør vi dog selvfølgelig undersøge de mulige Følger, som Udførelsen af denne kan bringe med sig. Der er mange Ting, som ikke i sig selv er nogen Uret, men det kan dog derfor under visse Omstændigheder være urigtigt at gjøre dem, fordi de deraf flydende Resultater kunne have en slet eller skadelig Karakter. For Exempel, naar En taler, er det aldeles nødvendigt, at hans Udtalelser skulle være strængt overensstemmende med Sandheden, men det er ikke altid nødvendigt, at han skulde tale.

„Gjør hvad er Ret, lad saa Følgerne komme," er en udmærket Tanke og et fortrinligt Valgsprog. Det er ikke alene den eneste sikre, men ogsaa den eneste rette Vej at følge. For saa vidt Guds Folk ikke tidligere have hyldet dette Punkt praktisk, som de burde, ville de, ved at betragte de sørgelige Følger, som flyde af at følge nogen anden Vej, før eller senere blive lærte til at naa denne Grad af Fuldkommenhed. De Hellige maa i alle Ting lade dem lede af retfærdige Principer, og have Herrens Lov skreven i deres Hjærter. Dette var hvad Joseph Smith hentydede til, da han blev spurgt af en forbauset Fremmed, hvorledes han med en saa tilsyneladende Lethed kunde lede saa mange Mennesker af forskjellig Nationalitet og Sæder etc. Hans Svar burde nedskrives med Guldbogstaver: „Jeg lærer dem retfærdige Principer, og de regjere dem selv." I en saadan Regjering er der ingen Tvang, fordi ingen er nødvendig. Den omfatter i sin Helhed fuldkommen Harmoni, i Forbindelse med Frihed til at gjøre hvad man vil, hvilket, under saadanne Omstændigheder, er Kjærnen af Frihed.

Evangeliets Lov er det højeste af alle Systemer. Den indbefatter vort aandelige Vel; den indbefatter den guddommelige Filosofi's Principer, hvoraf blot Betragtningen er den højst behagelige. Selv den mest Uoplyste tilstaar, at naar vi overtræde Lovene for vor naturlige Tilværelse, blive Livskilderne standsede; vor naturlige Organisme bliver fordærvet, og vort Helbred svækket. Vor almindelige Forstand siger os, at naar vi indtage giftige Substantser, bringe vi ikke alene vort Helbred, men ogsaa vort Liv i Fare. Det er imidlertid kun for hyppigt Tilfældet, at Menneskene tabe den Kjendsgjerning af Syne, at Udførelsen af enhver Handling, som staar i Modstrid med Retfærdighed og Sandhed, er ligesaa meget i Modstrid med de Love, som regjere den intelligente Aand, som bebor vort naturlige Legeme. Dersom altsaa dette er Tilfældet, efterlader enhver uretfærdig Handling et skadeligt Indtryk paa vor Sjæl. Virkningen maa nødvendigvis være hæmmende for det aandelige Livs Udvikling. Følgerne af saadan Afvigelse fra Retskaffenhedens Sti, komme ikke alene tilsyne i denne Tilværelse, men ville strække sig langt ind i de kommende Evigheder. Hvor stor Tillokkelsen til Synd er, eller hvor glimrende den øjeblikkelige Fordel end kan synes, gjør dog det Menneske, som begaar Synd, en beklagelig Uret mod sig selv, i Overensstemmelse med Evangeliets Lys og Lov.

Der findes i disse Lande en Klasse af Mennesker, hvis Begreber om Nødvendigheden af at holde sig strængt til Retskaffenheden, maaske ere lidt mere ubestemte end de burde være, og maaske de tro, at de kunne opsætte at angre og gjøre Bod for deres Synder indtil de naa Zion. Lad aldrig en saadan Tanke komme til Eders Sind. Zion betyder „De Rene af Hjærtet," og medmindre et Menneske

renser sit Hjærte fra alt Urent, før han gaar til Indsamlingsstedet for Guds Udvalgte, vil han ikke komme til at udgjøre en Del af Zion naar han kommer der. Saadanne Personer gjøre intet Andet end bidrage til at gjøre Kirkens Samlingssted forskjellig fra Guds Zion, og saaledes paaskynde den Allerhøjeste til at foretage en Renselse af Zion. Dersom disse, som rejse derop, ikke ere blevne istand dertil gjennem Retfærdighedens Midler, ville de kun forøge Antallet af dem, som ville nedkalde den Almægtiges Fortørnelse og Mishag over dem. Herren sagde om Zion, at dersom hun ikke vilde iagttage hvad han havde befalet hende, vilde han hjemsøge hende med svare Trængsler, Pestilencer, Plager, Sværd, med Hævn og med fortærende Ildsluer. Den mest kostbare Tid er den, Mormons Bog beretter om, da „al Løgn og Bedrageri skal bortryddes." Dette har Anvendelse paa Verden og for saa vidt ogsaa paa de Hellige.

Herren ønsker et prøvet og renset Folk, som vil være lydigt til hans Love. Dersom vi tage Del i de Ting hvorfor Verden skal dømmes, vil en retfærdig og upartisk Skaber ikke holde os skyldfri; ejheller vil han fritage os fra Følgerne af Afvigelse fra Retskaffenhedens strænge Linie. En Helligs Vandel skulde være bygget paa Retskaffenhedens Principer. Den Mand, der bygger saaledes, er ligesom den vise Mand i Jesu Lignelse, hvis Hus er bygget paa en Klippe. Enhver anden Grundvold er af Sand, og færdig til, naarsomhelst, at bortskylles ved et Sammenstød af Elementerne, medens den første forbliver staaende og trodser Alt, fordi den er bygget paa Principer, som ere evige. Som det var i fordums Dage, saa er det nu. Jesus sagde til sine Apostler: „Uden at Eders Retfærdighed overgaar de Skriftkloges og Farisæers, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige." Saaledes er det nødvendigt, at de Sidste-Dages Helliges Retfærdighed skal overgaa deres farisæiske Samtidiges. Et vigtigt Spørgsmaal, som skulde gaa forud for enhver af vore Handlinger, bør være: Er det ret? Og naar vi da faa et benægtende Svar, bør vi gjentage ved os selv: „Gjør hvad er Ret, lad saa Følgerne komme."

Beskikkelse.

Ældsterne L. C. Mariager, N. C. Larsen og O. Sonne, beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference under Konference-Præsidentens Ledelse;

Ældste C. L. Hansen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference, under Konference-Præsidentens Ledelse, og

Ældsterne C. Jensen og C. A. Christensen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference under Konference-Præsidentens Ledelse.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencemøder.

Konferencemødet i Christiania tog sin Begyndelse Lørdagen den 27de September 1879, Aften Kl. 8.

Nærværende vare: N. Wilhelmsen, Præsident for den skandinaviske Mission; J. Halvorsen, Præsident for Christiania Konference, samt Eldsterne G. Hougan, O. Ellingsen, P. Andersen og A. Hammer; Alle fra Zion. Præsident Halvorsen erklærede Konferencen for aabnet, og foreslog Eldste M. Thorstensen til dens Skriver, hvilket enstemmig blev vedtaget. Dernæst gav han Lejlighed for Grenenes Forstandere samt Præsidenterne for de „Unge Mænds Forening," og „Kvindeforeningen," at afgive Beretninger om deres Virksomhed, hvilke vare meget tilfredsstillende.

Præsident Wilhelmsen følte sig glad ved at være samlet med de Hellige i Norge til Konference, i Særdeleshed i et saa rummeligt og prydet Lokale, og var ligeledes glad ved at høre Sangkoret synge saa behagelige Zionssange som de havde gjort. Var Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse i denne Tid og om Joseph Smiths Kaldelse af Himmelens Gud til at gjengive Evangeliet i sin Fylde; sagde, at ogsaa vi vare kaldte til at være Arbejdere i Riget, ikke af os selv men af Herren. Han talte derpaa om Indsamlingen og sagde, at de Hellige vilde blive udfriede fra Landene, og at ingen Magt i Verden kunde forhindre dem i at gaa hjem til Zion, thi Herren havde givet bestemte Løfter i denne Henseende.

Mødet fortsattes næste Dags Formiddag Kl. 10.

Brødrene, som ikke havde afgivet deres Rapporter Aftenen forud, gave en Beretning om deres Virksomhed.

Præsident Halvorsen var glad ved de gode Rapporter og ved Brødrenes Nidkjærhed i at udføre deres Arbejde; sagde, at de „Unge Mænds Forening" havde gjort stor Fremgang i denne By, ved at sælge Skrifter og udsprede Sandheden; og „Kvindeforeningen" havde gjort meget Godt ved deres Sammenskud og deres Virksomhed i at hjælpe og understøtte de Fattige og Alle. De Hellige søgte efter bedste Evne at opfylde deres Pligter. Afgav Rapport om Konferencens Tilstand, hvilken tæller 969 Medlemmer; 46 vare døbte siden Juni Maaned.

Præsident Wilhelmsen glædede sig ligeledes ved de gode Beretninger, som vare afgivne; gav mange gode Raad og Lærdomme til de Hellige og formanede dem til at være trofaste.

Eftermiddag Kl. 2.

Præsident Halvorsen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse; hvilket enstemmigt vedtoges af Forsamlingen.

Eldste G. Hougan udtalte sin Glæde over at have annammet Evangeliet; sagde, at det nu var 42 Aar siden han forlod dette Land og rejste til Amerika, og nu var han kommen tilbage for at bære Vidnesbyrd om disse store Sandheder, som igjen vare aabenbarede til Jorden; han glædede sig ved at arbejde for Guds Riges Fremme.

Eldste Ellingsen bar ogsaa Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse paa Jorden, og talte belærende til de Hellige.

Eftermiddag Kl. 6.

Eldste P. Andersen talte om Begyndelseslæren i Kristo og Gjengivelsen af Evangeliet, som nu blev prædiket ligesom i Jesu og Apostlernes Dage.

Præsident Wilhelmsen talte om Præstedømmet, der indbefattede baade det

melkisedekske og det aaronske, og at Mænd vare iklædte disse Myndigheder i vore Dage, ligesom i Jesu Dage, til at udføre alle de Ordinancer, som henhøre til Menneskeslægtens Frelse og Guds Riges Opbyggelse paa Jorden; sagde, at det var et evigt Præstedømme, og paalagde Brødrene at være trofaste i Opfyldelsen af deres Pligter.

Præsident J. Halvorsen sagde, at det Evangelium, som vi forkyndte, var det evige Evangelium, som Herren igjen havde aabenbaret til Jorden, idet han har ligesaa stor Ret til at aabenbare sig nu som nogensinde før, og sagde, at det var et stort Fortrin at leve i denne Tid, da der var Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere paa Jorden, som Gud selv havde kaldt og beskikket, og at der var et Sted, hvor hans Folk kunde forsamle sig til, for at lære om hans Veje og vandre paa hans Stier. Takkede de Hellige for den Flid, de havde udvist ved at smykke Lokalet, og ligeledes Sangkoret for deres Bestræbelser.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Mandag Formiddag Kl. 10, afholdtes et Præstedomsmøde, hvorved flere Brødre bleve beskikkede til at arbejde i forskjellige Dele af Konferencen. Præsident Wilhelmsen gav mange gode Raad og Instruktioner til Missionærerne, og underviste dem om deres Pligter, som Arbejdere i Herrens Vingaard, og ønskede Herrens Velsignelser over dem og deres Bestræbelser.

M. Thorstensen,
Konferencens Skriver.

Konferencemødet i Kjøbenhavn, tog sin Begyndelse i de Helliges Forsamlingslokale i St. Regnegade, den 11te Oktober, Aften Kl. 8.

Tilstedeværende under Konferencen vare: Præsidenterne N. Wilhelmsen og C. C. Asmussen, samt Ældsterne Andrew Jensen, Chr. Jensen, John Eyvindson, J. B. Johnson, N. B. Adler og Mons Nilsson; Alle fra Zion.

Præsident Asmussen aabnede Konferencen og foreslog Ældste C. A. F. Orlob til dens Skriver. Derefter gav han Lejlighed for Forstanderne, som afgave Beretninger om Tilstanden i deres forskjellige Virkekredse, hvoraf fremgik, at de Hellige i Almindelighed havde det godt, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare gode. Andrew Jensen afgav tillige Beretning angaaende Søndagsskolen i Kjøbenhavn.

Omrejsende Ældste Chr. Jensen afgav Beretning om Tilstanden i hans Arbejdsmark. Selv var han glad ved at virke for Herrens Sags Fremme, og formanede de Hellige til Trofasthed.

Præsident Asmussen omtalte Nødvendigheden af at leve et retfærdigt Liv, uden hvilket vi ikke kunde gjøre Krav paa Herrens Forjættelser; thi Herren ønskede at velsigne os, naar vi vilde leve derfor. Menneskene vare komne langt i Videnskaben, men deres Kundskab var dog Intet mod den Videnskab, som Evangeliet indbefattede.

Præsident Wilhelmsen sagde, at idet vi vare udsendte for at prædike Evangeliet, var det dog ikke det store Antal vi særlig tragtede efter, men det var vor Opgave at opsøge de faa Oprigtige, som endnu vare tilbage. Det var vor Del af Arbejdet at saa den gode Sæd, medens det var Herren der skulde give Væxten. Anbefalede Organisationen af en „Kvindeforening" i Kjøbenhavn efter samme Mønster som de havde dem hjemme i Zion.

Søndag Formiddag Kl. 10 fortsattes Mødet i et større Lokale i Rømersgade Nr. 22.

Præsident Asmussen oplæste Rapporten over Kjøbenhavns Konference. Den talte for Tiden 848 Medlemmer, hvoraf 62 vare døbte siden sidste Konference. Han omtalte Frafaldet og dets Følger, og fulgte Kirkens Historie indtil den Tid, da Gud opreiste Joseph Smith til at paabegynde det store Sidste-Dages Værk og til at gjengive Evangeliet i sin Fylde, hvilket nu bliver prædiket til Frelse for Alle, som ville adlyde samme.

Ældste N. B. Adler sagde, at Gud allerede havde udført et stort Arbejde med dette Folk, i at udsamle saamange af dem fra Jordens Nationer. Verden havde været i Mørke i mange Aarhundreder, og man forfulgte os nu, fordi vi sagde, at Gud igjen havde talt fra Himlene.

Forstander L. N. B. Møller omtalte Tegnene paa Kristi anden Tilkommelse, og hentydede til de mange Sekter, som skulde udspringe fra den store vederstyggelige Kirke. Vi skulde ikke sætte vor Lid til noget skrøbeligt Menneske, naar det angik vor Sjæls Salighed, men alene henvende os til Gud for Visdom.

Forstander L. P. Andersen formanede de Hellige til Enighed, hvilket var Kjendetegnet paa Guds Folk. Vi burde vise Overbærenhed og Eftergivelse mod disse, som forsyndede sig mod os, dersom vi selv vilde forvente Tilgivelse af Gud.

Eftermiddag Kl. 2. Præsident Asmussen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse, og fremkom med nogle Forslag angaaende nogle Missionærer, dels til Mission udenfor Kjøbenhavn, og dels til Søndags-Missionen i Kjøbenhavn, hvilket Alt vedtoges enstemmigt.

Ældste Andrew Jensen bemærkede, at det var let for Menneskene nu at indse, hvad Folket i Noahs Dage burde have gjort, for at undgaa Ødelæggelse, medens de ikke kunde se, hvad der nu tjente til deres Vel, saavel timeligt som aandeligt. Af vor egen Visdom var det umuligt at udfinde Vejen til Frelse; Planen maatte komme fra Gud vor Fader. Saalænge derfor Menneskene fornægtede ny Aabenbaring, vilde Samfundets Tilstand vedblivende forværre sig. Det maatte synes forunderligt for de tilstedeværende Fremmede, at se os løfte vore Hænder mod Himmelen til Tegn paa, at vi vare villige til at opholde tolv levende Apostler i vor Kirke, med vor Tro og Bønner, men for de Sidste-Dages Hellige var dette netop en glædelig Pligt, idet de indsaa Nødvendigheden af at disse Mænd, som Kirkens Ledere, altid vare vejledte af Herrens Aand. Disse Mænd vare nødvendige i Kirken, og Guds Rige kunde aldrig opbygges, og de Hellige ledes fremad til Sejr, undtagen ved Hjælp af Guds hellige Præstedømme paa Jorden. Hentydede til de Helliges Prøvelser og de Trofastes sikre og evige Løn.

Præsident Wilhelmsen sagde, at det var en ejendommelig Ting ved de Sidste-Dages Hellige, at deres Færd var aaben for Alle. Der var et vist Samfund, som blandt sine Valgsprog ogsaa havde dette: „Ret for Alle, Uret for Ingen," hvilket netop var hvad de Sidste-Dages Hellige lærte; men et saadant Valgsprog vilde først blive gjældende paa en Tid, da Alle skulde elske sin Næste som sig selv. Menneskene arbejdede paa at tilvejebringe en saadan Tilstand, men uden at faa Undervisning fra vor himmelske Fader, vilde dette aldrig opnaas. Talte om de Helliges Indsamling og sagde, at Verden tilbad en Gud, som den ikke kjendte; en Gud, som ikke havde Magt

til at aabenbare sig. Kristi Komme var nær for Haanden; og naar de Hellige vare blevne hjemsamlede til Zion, vilde Herren udgyde sine Straffedomme over Jordens ugudelige Nationer, som Følge af deres Forkastelse af Evangeliet.

Ved Aftenmødet Kl. 6 bragte Præsident Asmussen sin Tak til Brødrene, som havde arbejdet i Missionen, for deres Nidkjærhed og Flid, og opmuntrede dem til fornyede Anstrængelser i Fremtiden.

Ældste Chr. Jensen gjorde nogle Bemærkninger om, at Apostlerne og de andre hellige Guds Mænd i fordums Dage, skuede hen til denne Tid, i hvilken vi levede. Sammenlignede Kristi Lære med Nutidens Kristendom.

Ældste Andrew Jensen sagde, at den falske Kristendom var bygget paa Ruinerne af den sande, og Gud havde borttaget sine Velsignelser for Folkets Ugudeligheds Skyld, men efter en lang, mørk Nat, var der nu atter kommen Bud fra Himmelen, thi Gud ihukom sine Løfter, givne til hans fordums Tjenere. Omtalte derefter Joseph Smith og hans første Syner og Aabenbaringer. Gud havde udvalgt en saa simpel og uanset Mand for at beskjæmme de Vise og Lærde, idet Gud ønskede at vise disse, at han kunde gjøre sin egen Gjerning og udføre sine Hensigter uden deres Hjælp. Var derefter et kraftigt Vidnesbyrd om Mormons Bog og Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage.

Præsident Wilhelmsen opmuntrede de Hellige til at søge at bevare den Aand, vi idag vare komne i Besiddelse af, og bevare de givne Lærdomme i Hukommelsen. Omtalte Verdens nuværende faldne Tilstand og sagde, at dersom Manden vilde elske sin Hustru og Hustruen sin Mand, og paa denne Maade opdrage deres Børn i Tugt og Herrens Formaning, da vilde megen af den Elendighed, som nu fandtes i Verden, forsvinde, og ikke saa mange Taarer flyde i Familiekredsene. Det var bedre, at vi gav en Tiendedel af vore Indtægter til Gud, end at tilsætte dem paa en skjændig Maade. Herren vilde velsigne os ifølge sine Løfter, dersom vi opfyldte vore Pligter i denne Henseende.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Dagen efter afholdtes et Præstedomsmøde, i hvilket mange gode Raad og Undervisninger bleve givne til Brødrene i Præstedømmet, og i Særdeleshed til de unge Missionærer.

C. A. F. Orlob,
Konferencens Skriver.

De første og sidste Dages Tolv Apostler.

Det kunde maaske være af Interesse for vore Læsere at vide Navnene paa vor Frelsers tolv Apostler paa den østlige og vestlige Halvkugle, baade fordum og nu i disse de sidste Dage.

Hos Mathæus (10. 2—4) kunne vi finde Navnene paa vor Frelsers tolv Apostler paa den østlige Halvkugle, nemlig:

„Simon, som kaldes Petrus, og Andreas, hans Broder; Jakobus, Zebedæi Søn, og Johannes, hans Broder; Philippus og Bartholomæus; Thomas, og Matthæus den Tolder; Jakobus, Alphæi Søn, og

Lebbæus, med Tilnavn Thaddæus; Simon Kananites, og Judas Ischarioth."

En af Pladserne i de Tolvs Kvorum blev ledig før Frelserens Død, idet Judas Ischarioth forraadte Kristus og gik derefter hen og hængte sig. Hans Plads blev, efter Jesu Død, udfyldt af En ved Navn Matthias. (Se Ap. Gj. 1. 23—26.)

Følgende ere Navnene paa de Tolv, som blev valgt af Jesus Kristus paa den vestlige Halvkugle. (Se Nephi Bog 9 Kap. 2det Stykke):

Nephi, Timotheus, Jonas (Timothæi Søn), Mathoni, Mathonihah, Kumen, Kumenonhi, Jeremiah, Semnon, Jonas, Zedekias og Esaias.

Den 14de Februar 1835 blev, i Kirtland, Ohio, tolv Apostler valgte af Vidnerne til Mormons Bog (Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris). Disses Navne vare:

Lyman E. Johnson, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, David W. Patten, Luke Johnson, Wm. E. Mc. Lellin, John F. Boynton, Orson Pratt, Wm. Smith, Thomas B. Marsh, Parley P. Pratt.

Kort efter deres Valg bleve Navnene ordnede efter Vedkommendes Alder, og kom da til at staa saalede:

Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, Wm. E. Mc. Lellin, Parley P. Pratt, Luke Johnson, Wm. Smith, Orson Pratt, John F. Boynton, Lyman E. Johnson.

I 1838 apostaserede fire af de Tolv, nemlig: Wm. E. Mc. Lellin, Luke Johnson, John F. Boynton og Lyman E. Johnson.

Den 8de Juli 1838 blev en Aabenbaring given til Joseph Smith, hvori Følgende bleve udpegede til at udfylde de ledige Pladser: John Taylor, John E. Page, Wilford Woodruff og Willard Richards.

Andre Pladser i de Tolvs Kvorum bleve ogsaa ledige fra Tid til anden. Kort efter at Mc. Lellin og Andre havde fornegtet deres Tro, frafaldt ogsaa Thomas B. Marsh. David W. Patten blev dræbt den 25de Oktober 1838, hvorpaa Brigham Young blev Præsident for de Tolv.

I Aaret 1844 skrev Ældste W. W. Phelps Følgende, vedrørende de Tolv, i et Blad, kaldet «The Prophet»:

„Jeg kjender de Tolv, og de kjende mig. Deres Navne ere: Brigham Young, Herrens Løve; Heber C. Kimball, Naadens Herold; Parley P. Pratt, Paradisets Bueskytte; Orson Hyde, Israels Oliekvist; Willard Richards, Rullernes Bevarer; John Taylor, Rettens Stridsmand; William Smith, den patriarkalske Jakobs Stav; Wilford Woodruff, Evangeliets Banner; George A. Smith, Sandhedens Arkitrav; Orson Pratt, Filosofiens Viser; John E. Page, Solskiven; Lyman Wight, Bjergenes vilde Vædder. De ere gode Mænd, de bedste, Herren kan finde. De ville gjøre Guds Villie, og de Hellige vide det."

Wm. Smith og John E. Page faldt fra Troen, og Amasa Lyman og Ezra Benson indtoge deres Pladser.

Den 12te Februar 1845 bleve fire Pladser ledige i de Tolvs Kvorum (Brigham Young, Heber C. Kimball og Willard Richards vare kort forud blevne valgte til at udgjøre det første Præsidentskab, og Lyman Wight var bleven udelukket for Apostasi), hvorefter Ældsterne Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards bleve indsatte som Medlemmer af de Tolvs Kvorum.

Det næste Embede, som blev le-

digt, var ved Parley P. Pratts Død, den 13de Mai 1857. Ældste George Q. Cannon blev valgt til at indtage hans Plads.

I Foraaret 1867 blev Amasa M. Lyman udelukket af Kirken for Apostasi, og hans Plads blev udfyldt af Ældste Joseph F. Smith, den 6te Oktober s. A.

Den 22de Juni 1868 døde Heber C. Kimball, Præsident Youngs Første-Raadgiver. Hans Stilling blev indtaget af Ældste George A. Smith af de Tolvs Kvorum.

Ældste Brigham Young efterfulgte Ældste G. A. Smith den 7de Oktober 1868.

Ældste Ezra T. Benzon døde den 3die September 1869, og Ældste Albert Carrington blev indsat i hans Sted, den 8de Oktober s. A.

Den 28de Oktober 1878 døde Ældste Orson Hyde. Ved den aarlige Konference den 7de April 1879, blev Ældste Moses Thatcher valgt til at indtage hans Plads.

Navnene paa de tolv Apostler ere nu saaledes:

1, John Taylor; 2, Wilford Woodruff; 3, Orson Pratt; 4, Charles C. Rich; 5, Lorenzo Snow; 6, Erastus Snow; 7, Franklin D. Richards; 8, George Q. Cannon; 9, Brigham Young; 10, Joseph F. Smith; 11, Albert Carrington; 12, Moses Thatcher.

I Halvaarskonferencen i Salt Lake City den 6te Oktober 1879, bleve følgende skandinaviske Brødre kaldte for at gaa til deres Fødeland for at prædike Evangeliet, nemlig:

O. N. Staahl fra Brigham City, Jakob Hansen fra Bear River City, Harmon F. F. Thorup og John T. Thorup fra Salt Lake City, Peter Nielsen fra Washington City, Peter Nielsen fra Smithfield City, Fred. Lundberg fra Logan, Hans Funk fra Lewiston, Israel Sørensen fra Mendon, Anton L. Skankie fra Logan og Peter A. Nielsen fra Draperville. — J. P. Sørensen og Niels J. Grønlund af Salt Lake City, bleve kaldte til at gaa til Australien eller New Zeeland.

Et større Antal Brødre af andre Nationaliteter, bleve kaldte til at gaa paa Mission til England og de Forenede Stater; desforuden bleve omtrent 40 kaldte til at virke i Missionens Tjeneste paa Steder, der herefter ville blive dem anviste.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og koster 12 Øre pr. Expl.

De „Sidste-Dages Hellige" afholde Forsamling hver Søndag fra 2—4 og 7—9 Eftm. og Fredag Aften fra 8½—10 i St. Regnegade Nr. 26, 2den Bagsal.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.